

## Čís. 10561.

**Honební zákon pro Čechy (ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.).**  
**Ten, kdo nebyl v rozhodčím nálezu uveden jako strana, není oprávněn ke zrušovací stížnosti (§ 46 zák.), třebas byl volán k jednání před rozhodčím soudem a se ho i účastnil.**

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R I 97/31).

Do výroku rozhodčího soudu, jímž byla stanovena náhrada za škodu způsobenou zvěří, podalo zrušovací stížnost podle § 46 českého honebního zákona město K. v Čechách. Soud první stolice stížnost zamítl, rekursní soud jí vyhověl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu majitelů pozemků změnil napadené usnesení v ten rozum, že se zrušovací stížnost města K. odmítá.

## Důvody:

V nález smluvčího soudu, proti němuž podalo město K. projednávanou zrušovací stížnost (§ 46 honebního zák. pro Čechy) byla stanovena jen výše přiznané škody a uvedení ti, jimž přísluší náhrada škody. Kdo jest povinen přisouzenou náhradou, nebylo v nálezu vysloveno, ježto spor o to, ke kterému honbišti patří pozemky, ohledně nichž byla škoda smluvčím soudem projednávána, nebyl vyřízen. Zrušovací stížnost podle § 46 honebního zákona pro Čechy přísluší však tomu, kdo nálezem smluvčího soudu byl k náhradě škody odsouzen nebo jehož nárok na náhradu byl nálezem zamítnut. Město K. není podle nálezů žádnou z těchto stran, nanejvýš není stranou k náhradě škody odsouzenou a napadati nález smluvčího soudu, o nějž jde, zrušovací stížností nebylo tudíž oprávněno. Jeho zrušovací stížnost měla nižšími soudy z toho důvodu býti odmítnuta. Na věci nic nemění okolnost, že město K. bylo k jednání před smluvčím soudem voláno a že se jednání toho účastnilo jako strana, která po případě může k náhradě škody býti povinna. Rozhodným jest nález smluvčího soudu a to, že v něm město K. jako strana povinná není uvedeno, takže (§ 7 ex. ř.) proti němu nález exekučně není ani vykonatelný.

## Čís. 10562.

**I ve sporech nájemních platí za zákonných předpokladů (§ 448 c. ř. s.) předpisy o řízení ve věcech nepatrných. Co se týče hodnoty předmětu rozepře neplatí tu, nakořik jde o způsob řízení, ustanovení § 58, odstavec druhý, j. n., nýbrž ustanovení § 448 c. ř. s. Žalovanému se však ponechává obrana proti podcenění předmětu rozepře v žalobě.**

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R I 111/31).

Žalobu o vyklizení nájemního předmětu následkem zrušení nájemní smlouvy ocenil žalobce na 300 Kč. Žalovaný proti tomuto ocenění nic nenamítal. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

### Důvody:

Jde o otázku, zda v souzené rozepři o vyklizení bytu (§ 1118 obč. zák. a § 3 (1) zákona o ochraně nájemníků) jest použití předpisů pro řízení v nepatrných věcech (§§ 448—453, 501 a 517 čřs). Odvolací osud rozřešil tuto otázku správně, uváživ, že žalobce ocenil v žalobě předmět rozepře na 300 Kč a že žalovaný proti tomuto ocenění nic nenamítal. Důvody odvolacího soudu souhlasí s důvody rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 422 sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že zvláštních předpisů o řízení ve věcech nepatrných jest dbáti i ve sporech nájemních. V tom smyslu jest judikatura nejvyššího soudu důsledná (sr. také rozhodnutí čís. 34, 161 a 9899 sb. n. s. a rozhodnutí čís. 961 sb. Nowakovy a čís. 3286 sb. Gl. U. n. ř. dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni). S tím souhlasí také rozhodnutí na př. čís. 1048, 4380 a 6836 sb. n. s., v nichž byla vyslovena zásada, že pro otázku, zda jest o žalobě jednati v řízení bagatelním, rozhoduje žalobcovo ocenění, ledaže by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu nad meze uvedené v § 448 čřs. Lze tedy povšechně odkázati stěžovatele na důvody uveřejněných rozhodnutí a jest na vývody rekursu odpověděti jen toto: Stěžovatel odkazuje na předpis § 58 druhý odstavec j. n., podle něhož ve sporech o trvání nájemního poměru má býti položena za základ ocenění suma činže připadající na celý sporný čas t. j. činže za dobu, po jejímž uplynutí by mohl býti smluvní poměr výpovědi skončen (Neumann: komentář k § 58 j. n.), a dovozuje z toho, že soud měl z úřední povinnosti přezkoušeti žalobcovo ocenění podle donucovacího předpisu § 58 druhý odstavec j. n. Stěžovatel sám se však vyhnul udání sumy činže, která by byla rozhodnou; o činži se ve sporu vůbec nemluvilo a jen z dotazníku předloženého žalovaným k povolení práva chudých jest viděti, že stěžovatel platí 150 Kč měsíčně, což by poukazovalo k tomu, že lze dáti výpověď půlměsíční podle § 6 výpovědního a stěhovacího řádu pro Čechy čís. 172/1924 Sb. z. a n. a což tedy sotva stanovisku stěžovatelovu prospělo. Ale nehledíc k tomu, jest § 58 druhý odstavec j. n. pro otázku bez významu. Podle § 226 druhý odstavec čřs. jest pojeti do žaloby potřebná udání o hodnotě sporného předmětu jen tehdy, když věcná příslušnost dovolaného soudu závisí na této hodnotě. Tomu v souzeném případě tak nebylo, protože okresní soud byl pro tento spor podle § 49 čís. 5 j. n. výlučně příslušný, ať již byla suma činže podle § 58 druhý odstavec j. n. sebe vyšší. Také podle §§ 56 druhý odstavec a 59 j. n. jest ocenění předepsáno jen ve případech, »v nichž jest hodnota předmětu sporu nikoli v peněžitě sumě záležejícího, důležitá pro určení příslušnosti«. Mohlo tedy ocenění žalobcovo míti v tomto případě za účel jen docílení řízení bagatelního podle § 448 čřs. udáním »hodnoty sporného předmětu«, ano nebylo žalováno o peně-

žitou sumu a an se žalobce nenabídl, že by místo předmětu v žalobě žádaného přijal určitou peněžní částku. Ale pak bylo věcí žalovaného, by namítal a prokázal, že jest ocenění nízké a že v pravdě nejde o spor bagatelní. Již v t. zv. »odpovědích« ministerstva spravedlnosti k § 448 čřs. jest uvedeno, že cena předmětu sporu, jenž nezáleží v peněžitě částce, má býti přijata podle udání žalobce v žalobě, pokud žalovaný neprovede důkaz, že předmět sporu má vyšší cenu. Na témže stanovisku stojí i praxe nejvyššího soudu, jak jde na jevo z rozhodnutí dříve citovaných. Pokud jde o věcnou příslušnost dovolaného soudu a nejde o případ § 60 j. n., nemá ovšem žalovaný vliv na ocenění předmětu rozepře žalobcem, ale pokud jde o způsob řízení může se žalobce brániti proti nízkému ocenění žalobcovu, jež by mělo za následek řízení bagatelní. Neprávem si tedy žalovaný stěžuje, že by takovým způsobem mohli vlastníci domu z nevraživosti nájemníkům bagatelní řízení vnučovati a jejich existenci ohrožovati. Je zcela nerozhodné, že první soud zapsal žalobu do rejstříku pro pravidelné spory, že provedl řádné procesní řízení a že s tím byly i žalobkyně srozuměny. Opravné soudy rozhodují, zkoumajíce otázku, zda je opravný prostředek přípustný, samostatně o tom, nastaly-li předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných (rozhodnutí čís. 34 sb. n. s.) a strany nemohou se dohodnouti ani výslovně ani mlčky na jiném způsobu řízení, než jest civilním řádem soudním předepsáno, protože jde o předpisy donucovací. Protože tedy jde o věc nepatrnou, jest podle § 517 poslední odstavec čřs. proti usnesení odvolacího soudu rekurs vyloučen a musil býti podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. odmítnut.

### Čís. 10563.

**Proti soudnímu výroku v otázce, zda pro urážlivé výroky má či nemá straně nebo jejímu zástupci býti uložen pořádkový trest, nemá ten, kdo byl urážlivým výrokem napaden, opravného prostředku.**

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R I 117/31).

Soud první stolice uložil právnímu zástupci strany pořádkový trest podle §§ 86 a 220 c. ř. s. pro urážlivé výroky o druhé straně. Rekursní soud k rekursu právního zástupce napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs druhé strany.

### Důvody:

Podle §§ 86 a 199 c. ř. s. ponecháno jest úvaze soudu, zda má straně neb advokátovi býti uložen pořádkový trest. Toto soudu vyhrazené právo jest nezávislé na návrhu stran. Z toho vyplývá, že právo k rekursu přísluší jen tomu, komu byl pořádkový trest uložen, nikoliv však i uraženému odpůrci, zástupci, zmocněnci, svědkovi nebo znalci (§ 86 c. ř. s.), pokud se týče i soudci (§ 199 c. ř. s.), jimž vyhražuje